

STROM

Jeden muž měl čtyři syny. Přál si, aby se naučili neposuzovat věci příliš spěšně. Proto poslal každého z nich na cestu do cizí země. Měli se podívat na strom, který tam on sám kdysi zasadil. Posílal syny po jednom, vždy po nějaké době. Synové se postupně vydávali na cestu.

Když se vrátil poslední z nich, shromáždil je a požádal, aby mu popsali, co viděli.

První syn řekl, že strom vypadá smutně, je křivý a je na něm spousta zlomených větví.

Druhý syn strom popsal jinak: „Je plný zelených pupenů a příslibu života,“ vyprávěl.

Třetí syn mluvil o stromu, který kvete, květy nádherně voní a jsou tak krásné, že snad nic krásnějšího ještě neviděl.

Čtvrtý syn měl ještě jiný názor. „Viděl jsem strom obtěžkaný hojným a krásným ovocem,“ přesvědčoval ostatní.

Synové brzy přišli na to, z čeho rozpor mezi nimi pramení. Každý z nich viděl strom v jiném ročním období. V té chvíli se ujal slova jejich moudrý otec a řekl: „Nejen strom, ale tím spíše ani člověka není možné soudit podle prvního pohledu. To, jaký je jeho život, jaké přináší plody, co skutečně nese ve svém srdci – to všechno se ukáže

až po dlouhé době pozorování. A leckdy vlastně až na samém konci životní cesty.“

Co může toto podobenství znamenat pro nás? Teprve Velikonoce nám nabízejí ten

správný úhel pohledu na celou Ježíšovu životní cestu. Bez Velikonoc bychom mohli vnímat pouze syrovost a chudobu jeho narození. Nebo slávu a velikost jeho zázraků a mocných činů. Nebo bolest a hrůzu křížové cesty a smrti na kříži. Teprve Velikonoc nám pomáhají, abychom správně pochopili celý Pánův život i jeho poselství.

Ve zmíněném podobenství je možné najít ještě další poselství: Ani svůj vlastní život nesudíme podle jediné chvíle; zvláště ne v nějakém těžkém období. Zase přijde doba, kdy uvidíme plody svého snažení. A co víc – pokud vytrváme ve spojení s Pánem, bude mít poslední slovo plnost radosti a života!

At' nám letošní Velikonoc pomohou více pochopit pozemskou životní cestu našeho Pána i tu svou vlastní

o. Petr

*Velikonoční radost
ať vás naplní štěstím,
velikonoční naděje ať vám
září na cestu a vede vás,
velikonoční oběť ať je
pro vás projevem
nekonečné Boží lásky!
redakční rada Cesty*

PRO TVÉ SVATÉ RÁNY

autor neznámý

Pro tvé svaté rány,
proměň nás
i celý svět.

Ochraňuj nás
od všeho zlého,
nemocí i nejistot.

Dovol,
milosrdný Pane,
skrže tvou krev svatou,
pro nás z lásky prolitou,
aby odplavila

naše hříchy
a srdce naplnila
láskou tvou.

Je-li to tvá svatá vůle,
ať naše srdce se stane
chrámem tvým,
ve kterém ty
přebývat budeš,
Ježíši,
pro nás z lásky
ukřižovaný.

BOŽÍ SLOVO NA ROK 2016

Na tento rok jsme si při společné adoraci při prvním pátku letošního roku vyprosili toto slovo pro farnost:

Pamatuj, že máš vyvyšovat jeho dílo, jež lidé opěvují.

(Job 36,24)

Toto slovo a mnoho dalších užitečných informací naleznete také na našich farních internetových stránkách: www.farnost.estranky.cz

P. Martinek

Tříkrálová sbírka

Už 16. ročník Tříkrálové sbírky se u nás konal v sobotu 9. ledna. Probíhal jako vždy pod pečlivým vedením paní Vojtěšky Kršové, vedoucí naší Farní charity. Do ulic vyšlo i letos celkem 21 skupinek malých králů a jejich vedoucích. Přinášeli přání pokoje a prosbu o příspěvek pro potřebné. V naprosté většině se setkali se štědrými dárci, o čemž svědčí výtěžek sbírky - celkem 137 063 Kč, což je o 9 667 Kč více než loni. Za 16 let konání se vybralo v naší obci celkem 1 663 012 Kč!

Zpestřením letošního ročníku byl tříkrálový průvod s opravdovým velbloudem a lamou, který prošel naši

obci k radosti nejen malých koledníků. Pro ty bylo také jako poděkování i letos připraveno promítání pohádky v hodonínském kině.

Takže velké díky všem, kteří jsou ochotni pomáhat

těm, kdo se ocitli v nouzi, a také díky organizátorům i všem, kteří se jakkoliv zapojili do této charitativní akce.

redakční rada

Zajímavá přednáška o muzice

V sobotu 13. února 2015 jsme měli možnost zúčastnit se přednášky o. Pavla Šupola, která měla název **Pozitiva a negativa populární hudby**.

Ve své přednášce se zabýval hlavně tím, jaký vliv na nás má hudba a jak moc nás může ovlivňovat, aniž bychom to tušili. Na začátku nám vysvětlil, jak vlastně pracuje náš mozek s těmito informacemi a vysvětloval nám také, jak pracuje naše vědomí a podvědomí. Dozvěděli jsme se i něco o podprahovém signálu.

Další část přednášky se týkala ukázek zahraniční muziky. Například jsme se dozvěděli, že metalová hudba nemusí mít na nás jenom špatný vliv, ale její texty nám mohou někdy i pomáhat k lepšímu prožívání naší víry. Na druhou stranu jsme ale také mohli vidět, jak nás tento druh hudby může ovlivnit ke špatnému smýšlení a k děláni věcí, které bychom normálně nedělali. Všechno záleží na tom, jak my hudbu vnímáme a jaký má text.

Většina z nás čekala, že se přednáška bude týkat spíše hudby, ale o. Šupol mluvil hlavně o na-

šem duševním vnímání hudby. Tímto bychom chtěli o. Pavlovi poděkovat za jeho čas a za zajímavou přednášku.

*za biřmovance
L. Jordánová a J. Straková*

Postní duchovní obnova na téma

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Ve dnech 26. a 27. února proběhla v naší farnosti postní duchovní obnova vedená o. **Josefem Pelcem** z Uherského Brodu. Její téma navazuje na motto mimořádného Svatého roku milosrdenství, který vyhlásil papež František: „**Milosrdní jako Otec**“.

Milosrdenství vychází z Boží lásky k člověku, která vnímá mizérii lidského srdce a snaží se mu pomoci. Člověk, který přijímá Boží milosrdenství, dokáže vzdávat za to Bohu dík a chválu a zároveň

se touží o přijatou lásku dělit s okolím. V běžném životě to tak snadné není. Vnímání Božího milosrdenství je ovlivněno naší vyzralostí a zkušenostmi. Jako příklad je možné uvést vývoj člověka: dítě samo nedokáže správně rozhodovat o tom, co je dobré, bezpečné, a tak se řídí příkazy svých rodičů – **musíš, nesmíš**. Když člověk dospěje, rozhoduje se podle zákona – **můžu, nemůžu, měl bych**,...

Vyzrálý člověk blízký Bohu nepotřebuje zákony. Jedná v souladu s Boží vůlí a se svým svědomím a rozhoduje pouze - chci a nechci. **Volí to, co je dobré, jedná milosrdně, protože sám zažil Boží milosrdenství – to, že Bůh se o nás stará, nenechává nás na holičkách**. Boží doteky je velmi dobré si zapamatovat, abychom se k nim ve chvílích prázdnoty a pochybností mohli vracet. A přestože nás při konání milosrdenství často provází kříž, mějme na paměti, že se vždy zlepšuje náš vlastní vztah k Bohu. Konáním Kristovy vůle se zároveň dostáváme na cestu vedoucí ke spáse – a to je náš cíl.

Rozlišujeme celkem 7 skutků **tělesného milosrdenství**. Které a co znamenají konkrétně v dnešní době? Jsou to:

1/ sytit hladové – zachraňovat lidské životy v tělesné oblasti a lidské duše v duchovní oblasti

2/ napojit žiznivé – například věnovat svůj čas a lásku osamělým, nemocným

3/ oblékat nahé – oblečení kromě tepla zajišťuje také důstojnost člověka. Nahota = bezbrannost.

4/ navštěvovat nemocné – můžeme nabídnout i konkrétní pomoc: nakoupit, uklidit

5/ poskytovat přístřeší – zajistit ochranu před světem a poskytnout bezpečí. Můžeme si položit i otázku: Jak přijímám ty kteří mě chtějí navštívit nebo ode mě něco potřebují?

6/ vysvobozovat vězněné – vnitřní zotročení: podlehnout životnímu stylu, drogám, penězům; usilovat a modlit se za osvobození své i svých bližních

7/ pohřbívat mrtvé – vede k zajištění zmrtvýchvstání, týká se vztahu ke smrti, pomoci pozůstalým, modlitby za zemřelé

Velmi důležité jsou i skutky **duchovního milosrdenství**:

1/ učit neznalé, nevědomé

Velká věc je pomoci druhým ke vzdělání – například v rodině, když se trpělivě učím s dětmi, pomáhám jim překonávat obtíže s učením. Nebo vzdělání ve víře – to je velká věc ovlivňující celý život člověka. Také ochotná dělit se o své znalosti a zkušenosti v práci – např. dát novému kolegovi bez povyšování své know-how. Duch světa bude na svých zkušenostech, znalostech sedět a říkat si, že je to spravedlivé, však jsem si je zaplatil (penězi, dřinou), tak co... To ale není duch Kristův, duch milosrdenství.

2/ radit váhajícím

Jde o dobrou radu, ne o každou radu. Je třeba radit rozvážně, radu nabízet, ale nevnucovat, někdy čekat na prosbu o radu (velmi často u manželství dětí, pokud nejde o velké ohrožení). Radit máme s taktem, bez povyšování, ne jako ten, kdo snědl veškerou moudrost světa. Někdy je dobré ukázat,

že jsme sami došli k poznání přes chyby a bolest. Dobře radit i dobře přijímat radu vyžaduje určitou dávku pokory.

3/ *těšit sklíčené*

Na světě je moře smutku a bolesti. Je potřeba s láskou naslouchat sklíčeným, povzbuzovat je, nechat nešťastného vyslovit svůj hněv a někdy i obvinění Boha. Je čas jen naslouchat, je čas povzbudit, je čas mlčet, je čas těšit slovem, je čas se s druhými modlit, vždy je čas na modlitbu za ně. Někdy je čas i na ráznější slovo, ale opatrně. Modlitba k Duchu svatému, takt a zkušenost nám napoví.

4/ *napomínat hříšníky*

Někdo páchá tento skutek moc rád, ale ve skutečnosti jej nenaplní. Bratrské napomenutí nebo napomenutí od představeného (rodiče, učitele, nadřízeného atd.) musí být nesen v prvé řadě láskou a účelem má být náprava, kde to jde. Máme se učit správně napomínat – zejména v rodině, kde je to naše povinnost. Je potřeba mít základní ochotu nést kříž s Kristem za hříšníka, přijmout i určité pokání za něj (v rodinách alkoholiků půst od alkoholu vyjadřuje skutečnou solidaritu lásky). Napomenutí nemá být nikdy jen negativní nebo vzbuzovat jen strach, má být i pozitivní, povzbudit, vyjádřit důvěru, naději. A někdy je třeba nabídnout i konkrétní pomoc, aby se člověk mohl z hříchu dostat.

5/ *odpouštět urážky*

„Urážlivost“ je jedna z dcer plodné matky pýchy spolu s ješitností, marnivostí, chlubitostí, přecitlivělostí (ne nervového původu, ale když je člověk přecitlivělý na sebe a na druhé spíš necitlivý), nedůtklivostí, přehnanou hrdostí, točením se kolem svého já atd. Máme-li velké pyšné Já s mnoha výběžky,

snadno je lze urazit. Někdy jsme ale uráženi nespravedlivě a přece i tady jsme po Kristově příkladu zváni k odpuštění, i když je to těžké.

6/ *trpělivě snášet kříž*

Trpělivost je velká ctnost, která do určité míry chybí všem – aspoň v nějaké oblasti. Netrpělivost je vlastně nejmenší odrůda hněvu, tj. emoce, která nás popadne, když něco kříží naši vůli, naše představy – ať je to počasí, člověk nebo náš vlastní nedostatek. Snášíme druhé, protože a) Bůh snáší nás a až na věčnosti uvidíme, jak moc jsme byli proti-vní = proti tomu, jaci jsme měli být podle Boží vůle, a za b) i druzí nás snášejí, nebo aspoň chceme, aby nás snášeli. Většinou ten, kdo si myslí, jaký on je chudák, že musí snášet ty protivné kolem sebe, bývá nejkonfliktnějším členem v kolektivu, rodině, komunitě a zvláště ve stáří s ním lze jen těžko vyjít.

7/ *modlit se za živé i zemřelé*

Tento projev milosrdenství je vždy v našich možnostech, i když jsme slabí, nemocní, staří, nemůžeme mnoho jiných věcí nebo jsme k tomu ještě nuceně osamělí. Vždy mohou zahrnovat do modlitby své blízké, vzdálenější i vzdálené potřebné. Modlitba je velká věc, není to „jen“ modlitba. Neplatí, že „já už se mohu „jenom“ modlit“, ale platí – „jaké je to privilegium, že se MOHU modlit!“ Modlitba je zbraň k proměně člověka i světa!

zapsala

*H. Maděryčová
a A. Tlachová*

POUŤ K BRÁNĚ MILOSRDENSTVÍ

Naše pouť pro farní spolupracovníky hodonínského děkanátu do Žarošic začala za studeného a větrného počasí. Z Bojanovic nás vyrazí osm. Řidiče nám dělá pan kostelník Bohůn. Cestou prosíme modlitbou za pozehnání pro dnešní den.

Po příjezdu do Žarošic máme možnost jít ke svátosti smíření, čehož někteří z nás využili. Po modlitbě růžence začíná mše svatá. Hlavním celebrantem je o. Miloslav Čamek z Čejkovic (zástupce děkana). Při mši nás provází svým zpěvem farní sbor ze Žarošic. Musím říct, že velmi pěkně, za což byl o. Pohankou pochválen. Ani my poutníci jsme se nedali zahanbit a náš zpěv krásně zněl kostelem.

Po mši svaté odcházíme do Poutního domu. Tam začíná přednáška na téma „Boží milosrdenství a ne-smírná Boží láska“, kterou vede otec kaplan Jaroslav Rašovský z Hodonína. Po přednášce je oběd a krátká chvíle osobního volna.

Pak následuje další přednáška, přednášejícím je tentokrát o. Josef Pohanka. Přednáška o liturgii je zajímavá a všem srozumitelná. Zmiňuje se v ní mimo jiné

také o tom, jaká je to škoda, že spousta kostelů je v dnešní době přes den zavřena. Važme si toho, že u nás tomu tak není(!) - že se kdykoli můžeme v kostele poklonit svátostnému Ježíši. Škoda, že toho tak málo využíváme.

Po přednášce následovaly dotazy poutníků a také vzájemné představení, z které farnosti jsme přicestovali. Bylo nás celkem 150. Závěrem nám oba přednášející poděkovali za naši službu ve farnosti s prosbou, abychom zůstali věrni.

Potom jsme přešli průvodem do kostela, kde jsme se modlili Korunku k Božimu milosrdenství a následovalo závěrečné pozehnání. Naši pouť jsme zakončili zpěvem a odjeli jsme domů.

Byl to den plný pohody, pocitu sounáležitosti a poznání, že nejsme sami, že je nás mnoho, kteří chtějí a budou si navzájem pomáhat.

farnice

VELIKONOČNÍ

KDYŽ ČLOVĚK HYNUL
V HŘÍŠNÉ MDLOBĚ,
TU UCHÝLIL SES K NĚMU BLÍŽ,
A ON ODMĚNIL SE TOBĚ,
A NA GOLGOTĚ CHYSTAL KŘÍŽ.

Ó LÁSKO, LÁSKO VĚČNÁ,
VÍC NEMOHLA JSI SVĚTU DÁT.
Ó LÁSKO NEKONEČNÁ,
KDY ZAČNE SVĚT TĚ MILOVAT?

KRISTUS versus SATAN

Když mi bylo 21 let, měla jsem možnost prožít jeden rok svého života v komunitě Jeunesse-Lumiere (JL) ve Francii. Byl to nádherný rok, kdy jsem si plně uvědomovala Boží existenci, blízkost a lásku...

V JL jsem cítila Boha téměř hmatatelně po celou dobu, byly však okamžiky zvlášť silné. Jeden z nich nastal jednoho lednového večera, kdy jsme byli na misiích v nedalekém městě Castres. Ten večer jsme pořádali v místním kostele adoraci. Střídali jsme se v tom, kdo bude na adoraci zpívat, hrát apod., a kdo bude venku zvát kolemjdoucí. Když jsem byla s pár přáteli před kostelem, oslovovali jsme lidi a zvali je na adoraci. V jednu chvíli šla kolem nás skupina mladých satanistů. Když jsme je viděli, tak jsme si řekli, že tady je zbytečné říkat o Bohu. Přešli a já jsem měla silné nutkání jít za nimi a pozvat je. Přátelé mě přesvědčovali, že tady to nemá cenu, ale nakonec jsme se rozhodli a doběhli je. Pozvali jsme je na adoraci do kostela a samozřejmě jsme sklídili velký posměch, dali jsme se však do řeči a u jednoho z nich, jmenoval se Johnatan, jsem vnímala, že by třeba šel. Nějakou dobu jsme spolu mluvili a on se nakonec rozhodl jít. Johnatan došel velmi váhavě ani ne do poloviny kostela, dál jít nemohl, začal couvat, téměř zvrátil a taky plakal, že nemůže, že tam je Ježíš. Vyšli jsme tedy ven a sedli si na schody před kostelem, kde jsme si dlouho povídali o Bohu. Držela jsem ho kolem ramen a modlila se k Duchu svatému. Přímou za námi byl Ježíš, dveře od kostela byly otevřeny a kdykoli jsem se otočila, viděla jsem Mu přímo do tváře.

Johnatan měl na krku satanský znak,

chtěla jsem, aby mi ho dal, že ho donesu Ježíši, ale on nechtěl, že by bez něj už nikdy nevstoupil do kostela. Laurent (jeden z mých kamarádů z JL) mu přinesl obrázek Kristovy tváře na turínském plátně, on se však na Ježíšovu tvář nedokázal dívat. Obrázek zapálil a hodil na zem. Povídali jsme dlouho, já jsem se vrátila do kostela a z celého srdce jsem se za něj modlila. Nikdy předtím jsem ho neviděla a neznala, ale věděla jsem, že pokud se neobrátí, může skončit v rukou Satana. Uvědomovala jsem si to silně jako nikdy předtím, dost jsem brečela a prosila Boha, ať ho k sobě dnes večer ještě znovu přitáhne.

Jáhen schoval monstranci a mně bylo Johnatana strašně líto. Když jsem se však otočila, viděla jsem ho v jedné ze zadních lavic obklopeného mladými z JL. Šla jsem rychle za ním, zvrátil a nemohl se moc hýbat. Přišel jáhen a ptal se, jestli chce požehnání. Ani nevím, jestli odpověděl, ale já jsem jáhna poprosila, aby mu požehnal. Přišel k němu tedy s monstrancí a Johnatan dostal požehnání a spatřil Ježíše tváří v tvář. Byla jsem moc šťastná. Nemohl vůbec chodit, tak jsme ho vyvedli ven. Ještě nějakou chvíli jsme tam byli, a když došlo na rozloučení, přišel za mnou, velice zvláštně se na mě podíval a zeptal se: „Proč jste tak plakala?“ Byl to velmi zvláštní pocit – z jeho pohledu, tónu i z toho, že mi vykal. Pošeptala jsem mu, že jsem byla velmi šťastná, když se vrátil do kostela za Ježíšem, a zeptala jsem se ho, jestli tomu rozumí, on přikývl, že ano...

Ještě jednou jsem pak měla štěstí Johnatana náhodně potkat ve městě a pozvat ho

do JL. Řekl, že by chtěl, ale jeho přátelé asi nepůjdou. Do JL už pak ale nepřišel. Vůbec nevím, co s ním je, nemám na něj kontakt, nevím, jestli se obrátil nebo jestli opět propadl ďáblu. Vzpomínám na něj jenom v modlitbě a prosím Boha, abychom se u Něj jednou mohli setkat.

Od svého dětství věřím v Boha, ale když jsem viděla, že Johnatan, který uctívá Satana, není schopen přijít do blízkosti Ježíše, řekla jsem si: „Bůh opravdu existuje“. Denně jsem se na Něj dívala při mši, ale nikdy jsem nepocítila takovou Boží blízkost.

Lucie Robková

Nesu svůj kříž, Pane, a jdu za tebou...

Na následujících řádcích uvádíme svědectví ženy, která až doposud byla velkým sportovcem, ryzí člověk a nyní, po onemocnění rakovinou, ví, že se dost možná její život chýlí ke konci.

Chci se s vámi podělit o zkušenost s tím, jak i v těžkých situacích Pán projevuje svou něhu a lásku...

V pátek mě překvapil urgentní příjem do nemocnice (vychystaná do práce jsem už nepřišla). Můj ošetřující lékař telefonicky zařídil, aby mě hned po zaklepaní vpustili do chirurgické ambulance. V čekárně bylo mnoho lidí a já jsem neměla ani odvalu klepat, ale sestřička, která vyšla, mě hned zavolala dovnitř (protože o případu věděla). Spustilo to vlnu nespokojenosti v čekárně. Hned mi oznámili krutou diagnózu...

Po vyšetření jsem se ale musela vrátit do čekárny pro bundu a na to ti lidé čekali. Spustila se sprška nadávek a já jsem tam stála jako školačka – jen jsem pověděla, že se omlouvám. Zároveň jsem si uvědomila, jak v ničem nemůžeme soudit jiné – nikdo z těch lidí netušil, že krvácím – nebylo to vidět. **BYL TO VZÁCNÝ ČAS!!!** Když jsem totiž odešla z čekárny na příjem, tak jsem na chodbě potkala kněze. Byl nedávno vysvěcený, můj dobrý známý. Hned jsme se uviděli a on se zeptal, co tady dělám. A tak jsem mu po pravdě řekla i svou diagnózu.

Víte, co ten kněz udělal? Otevřel kufřík a hned na chodbě, kde chodili lidé, mi udělal pomazání nemocných.

Vnímala jsem v tom nesmírnou něhu našeho Pána. Na pokoj jsem odcházela pokojná a radostná – odevzdaná do vůle Boží.

Pokoj zůstal v mé duši až doteď, i když to není lehké. Například: piju 4 litry nějaké látky a při čtvrtém litru už mi to jde krkem nahoru (samozřejmě jinou stravu nemám). Když jsem to začala spojovat s Ježíšovým pitím octu a žluče – šlo to lehce. Prošla jsem různými vyšetřeními... Nádor je ve velmi zlé poloze, těsně za svěračem, takže mi musí být odebrán i svěrač. To znamená, že budu mít trvalý vývod. Nádor je již v pokročilém stádiu, je zhoubný a ještě, aby to nebylo tak jednoduché, moje tělo nesnáší narkózu. Přesto myslím, že jsem se tomuto kříži ještě ani jednou nepostavila na odpor. Přijala jsem jej v důvěře, že Pán ví vše a má se mnou svůj záměr. Objala jsem tento kříž...

Samozřejmě, každý den má dost svých starostí – nevím, co mě v nemocnici na onkologii ještě všechno čeká... Budu upřímná – **TOUŽÍM PO NEBI**, ale ne jak já chci, ale jak **TY CHCEŠ, BOŽE MŮJ...**

NŮŠE PLNÁ HARAMPÁDÍ

Toho odpoledne jsem krácel hlavní třídou a zamyšleně pozoroval asfalt chodníku. U nádraží jsem pak potkal svého bývalého spolužáka. Nesl na zádech ohromnou nůši.

„Kam to vlečeš, člověče?“ zeptal jsem se hned.

Tázavě se na mne podíval a ledabyle se zeptal.: „To harampádí, jo?“

„Jo,“ ukázal jsem na jeho záda, „to, co máš v té nůši.“

„A proč se vlastně ptáš?“ ušklíbl se spolužák, „ty mi na to odpovědět neumíš?“

„Jako já?“ lekl jsem se.

„No, kam ty neseš tu svou nůši?“

Ohlédl jsem se přes rameno a ustrnul jsem. Na zádech mi skutečně visela veliká, pečlivě, ba přímo ďábelsky precizně vyrobená nůše. Docela stejná jako ta jeho.

Zastavil jsem se a tvář mi zahořela studem. Hned jsem se tu přítěž pokusil sundat, ale marně. Jako bych ji měl přikovanou. Rozhlédl jsem se a... všichni měli na zádech stejné nůše jako já.

Rozhodl jsem se, že ten nepříjemný náklad někde složím stůj co stůj. Zkusil jsem ji sundat, nůše však držela, jako bych ji měl přikovanou. Šel jsem zdrcený a bylo mi přítom do pláče. Nohy mě bolely, tělo se mi chvělo pod nákladem, kterého jsem se nijak nemohl zbavit. A jak jsem tak postával a v duchu se už smířoval s osudem, který mi určil nést celý život tento náklad, zastavil se u mě jeden stařeček.

„Co vám je?“ zeptal se.

„Ale...“ mávl jsem rukou a ukázal za sebe, „vidíte... ta nůše!“

„Áá... nůše,“ přikývl stařec a otočil se, „podívejte se.“

Vydechl jsem překvapením. Jeho záda byla prázdná. Byla volná!

„Vy jste to dokázal? Jak jste se jí zbavil? A kde?“ zeptal jsem se dychtivě.

„Já?“ ukázal za sebe stařec, „kdepak!“

„A kdo tedy?“

„Víte... Jeden člověk viděl mou zoufalost. Taky jsem si s tím nevěděl rady. A tak mě zavedl do tichého kostela a tam hovořil se svým neviditelným přítelem. Prosil ho za mě, modlil se a pak jsem uslyšel hlas.“

„Sundej to,“ zaznělo mi v uších, a když jsem se ostýchal, ozvalo se znova: „Sundej to, příteli.“

„A věřte nebo nevěřte, fakt to šlo. Složil jsem to břemeno a ono najednou zmizelo. Víte, byl jsem v ten okamžik tak šťastný a vděčný. A představte si, že on chce takhle pomoci všem. Stačí jen, aby k němu přišli.“

Nedoposlouchal jsem. Ani nevím, zda ten stařec zaslechl můj dík. Nemohl jsem se dočkat, kdy i já zaslechnu milý a přívětivý hlas: „Sundej to, příteli. Odlehči si.“

Roman Szpuk
připravila Mirka Červenková

BÝT MILOVÁN A SMĚT MILOVAT

„Ve všech protivenstvích je potěším.“

Toto příslibení je vlastně opakování Ježíšova výzvy z Matoušova evangelia: „Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.“

Hleď, co příslibuje v jednom i druhém případě: potěšení, občerstvení... Všimni si dobře: Ježíš nefiká, že tě zbaví protivenství, že tě osvobodí od břemen a dá ti zakoušet sladkou bezbolestnost. Ne. To Ježíš nedělá. To neučinil ani své Matce, kterou tak něžně miloval.

Snad budeš volat, aby ti dal na zemi všechno, co lidé nazývají štěstím, aby tě zbavil pokušení, nemoci a ostatních nepříjemností. Odpoví ti jako Pavlovi: „Stačí ti moje milost!“

Vskutku, Ježíš ti možná břímě ponechá, ale dá ti sílu, aby ses pod břemenem mohl narovnat a kráčet vpřed... Chce tak oslavit v tvé slabosti svou moc.

Pane Ježíši, vznešený Králi věčnosti, Pane a Soudce, všemohoucí Bože. Před tebou se skláníme v tuto hodinu a odvažujeme se přednést v hluboké úctě své prosby.

Kdo jsme my, abychom se k tobě směli přiblížit, Nejvyšší? Jsme vesměs ubozí, hříšní lidé, ubohá, křehká stvoření. A přece, Pane Ježíši Kriste, co jiného můžeme dělat, než přicházet k tobě s vírou Šimona Petra, který našim jménem vyznal: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého!“

Přicházíme k tobě se zahanbením a s důvěrou malomocného a ukazujeme ti ošklivé

rány svých duší: „Pane, očistiť nás. Vztáhni svou ruku a uzdrav nás!“

Chceme zůstat u tebe s věrností tvého apoštola Jana. Právě věrnost ho vedla pod tvůj kříž. Jeho láska k tobě se stala silnější než strach.

Pane, musíme každý den svou oběť na sobě vynutit. Ty znáš naši slabost a naši lenivost. Ale jestliže řekneme své ANO, pak nás tvá milost ponese; pak v nás bude radost, nadpřirozená radost, že jsme byli nalezeni hodnými tvého kříže...

Pane, mám takovou spoustu otázek. Myslím, že poměr je tak deset ku jedné.

Ptám se:

Proč dovoluješ utrpení?

Jak dlouho to můžu vydržet?

Co to má za smysl?

Zapomněl jsi, že jsi milosrdný?

Unavuji tě?

Urazil jsem tě?

Odmítl jsi mě?

Proč jsem ztratil tvé vedení?

Kdy jsem zabloudil?

Vidíš mé zoufalství?

A ty se ptáš:

Důvěřuješ mi?

úryvky z knih: Den co den, Dokonalá svoboda, Květiny pro duši

připravila M. Červenková

KŘESŤANSKÉ CÍRKVE CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ

Milí přátelé,

dnes si probereme třetí největší církev v naší zemi, která vznikla v roce 1920 odtržením katolických skupin na území tehdy nedávno vzniklé Československé republiky. Jedná se tedy o národní církev „Čechoslováků“, dnes s již mezinárodním dosahem... ©

Pět známek pravověrnosti

Jako již tradičně, podívejme se na tuto církev optikou našich pěti známek, podle kterých určujeme, do jaké míry jde o pravověrnou církev, tedy zda:

- vyznává víru v Trojjediného Boha
- vyznává Ježíše jako pravého Boha a pravého člověka
- vyznává Ježíše, který se skrze své vtělení, smrt a zmrtvýchvstání stal naším Spasitelem
- čerpá ze svátostí jako řádných prostředků k dosažení spásy
- je vedena biskupy (nástupci apoštolů), kteří udržují jednotu s papežem.

Církev Československá husitská s jistotou splňuje první tři známky. Jelikož prakticky vychází z katolické věrouky, mohli bychom uznat všech sedm svátostí. Nicméně porušená apoštolská posloupnost a také fakt, že do duchovního stavu (kněžského i biskupského) světi i ženy, je uznání svátostí (kromě křtu) z našeho katolického pohledu velmi problematické.

Označení a historie

Tato církev vznikla jako reformní církev na území právě vzniklého Československa po neúspěšné misi Jednoty československého duchovenstva v Římě r. 1919. Vyslanci požadovali radikální změny, např. zdobrovolnění celibátu, zavedení češtiny do všech liturgických obřadů, zavedení úcty k Janu Husovi či volbu biskupů. Svátý stolec na tyto požadavky českých duchovních nepřistoupil. Když se pražským arcibiskupem stal František Kordáč, zásadový odpůrce reformy, sešlo se asi 200 katolických kněží reformního smýšlení a pod vedením katechety ThDr. Karla Farského založili novou Československou církev. Zajímavé je, že ani katolíci, ale ani evangelíci nepřijímali novou církev s nadšením.

Ze strany nové církve byl učiněn pokus o získání apoštolské posloupnosti navázáním vztahů se srbskou pravoslavnou církví v Bělehradě. I když kněz Matěj Pavlík přijal biskupské svěcení a přijal jméno Gorazd, proliberálně smýšlející církev už o něj nestála – došlo k tzv. pravoslavné krizi.

Nový katechismus Dr. Farského však šokuje okolí: *Bůh je podle něj živý zákon světa a Kristus hrdinný trpitel lidstva. Duch svatý není ničím jiným než božským nadšením v nás.* Jinými slovy šlo o popření základního učení o třech Božských osobách. Tímto se nová církev začala pomalu vzdalovat křesťanství, někteří kněží dokonce křtili ve jméno republiky.

V roce 1924 byl Dr. Farský zvolen prvním patriarchou. V dalších letech se teologické výstrelky pomalu začínají srovnávat a za třetího patriarchy Dr. Kováře, vynikajícího biblisty, církev vyzdvihuje svoji víru v Trojici a v Božství Ježíše Krista. V roce 1958 je schválen dokument **Základy víry**, který se v podstatných věcech vrací ke katolickému chápání víry. V roce 1961 podává církev žádost o vstup do Světové rady církví, který je podmíněn uznáním všech christologických a trojičních pravd víry. V roce 1971 myšlenkový boj o sebeurčení vrcholil na sněmu, kde církev přijímá přídomek „**husitská**“ a odkazuje se tak na českou husitskou tradici.

Církev československá husitská má 292 náboženských obcí, které jsou rozděleny mezi 6 diecézí se sídly v Praze, Hradci Králové, Brně, Olomouci, Plzni a Bratislavě.

V roce 1945 měla církev 850 000 členů a byla po katolících nejsilnější, stejně jako ještě v roce 1991. Při posledním sčítání lidu v roce 2011 se k této církvi v ČR přihlásilo necelých 40 000 členů (v roce 2001 to bylo asi 99 000). Jedná se tedy o **třetí největší církev v ČR** po naší římskokatolické církvi a po církvi evangelické.

Věrouka

Věřoučně i liturgicky má tato církev blízko k naší katolické tradici, podobně jako anglikáni a starokatolíci.

Positivně byly v této církvi přijímány některé závěry II. vatikánského koncilu, např. národní jazyk (v našem případě čeština) v liturgii apod., což je vlastně uznání jednoho z požadavků mise českých duchovních v roce 1919.

S protestantskými církvemi má stejný pojetí večeře Páně (chybí transsubstanciacie - proměňování a víra v zpřítomnění Kristovy oběti), ordinaci kněží a biskupů, synodní

princip, odmítání přímluvy světců a pojetí učitelského úřadu atd.

Můžeme říci, že v rámci protestantismu má velmi blízko ke skandinávským luterským církvím a k anglikánské církvi.

V čele farnosti stojí farář nebo farářka. Církev má šest diecézí, které vede biskup. Ten má k dispozici diecézní radu, složenou z laiků i duchovních. V čele celé církve stojí patriarcha, který je volen na 7 let.

Ekumenismus

Tato církev je velmi otevřená a některé farnosti jsou velmi proekumenické. Někdy se jí přezdívá „církev středu“, jelikož stojí na pomezí protestantismu a katolicismu.

Rád bych povzbudil čtenáře k dalšímu prohloubení informací například ze zdrojů, které uvádím pod článkem.

Petr Martínek

Prameny:

Křesťanstvo, Pavel Filipi

Úvod to teologie, Vladimír Slámečka

Už 15 let existence KLUBU MAMINEK

Čas rychle letí, a tak je tomu už 15 let, co byl založen farní Klub maminek jako místo, kde je možné se scházet, vytvářet společenství, povzbudit se a kde si děti mohou hrát a najít nové kamarády. Ty první děti dnes už studují na středních školách.

Toto krásné výročí společně oslavíme v neděli 29. května 2016 na farní zahradě.

Součástí setkání budou hry pro děti, výstava fotek a táborák. Srdečně zveme všechny, kteří do KM chodí nebo chodívali.

Varhany a trocha historie

Obvyklou součástí mše je hudební doprovod. Zvykli jsme si na něj tak, že když se pak stane, že na mši varhany nezazní: „...není to jaksi ono.“

Současné varhany byly do našeho kostela nainstalovány v roce 1963. Dříve sloužily v klášterním kostele v Liberci, který byl zrušen. Požehnány byly 19. září 1963 brněnským kapitulním vikářem Msgre. ThDr. Josefem Kratochvílem. Jedná se o nástroj pneumatický, má dva manuály a pedál s vybavením 26 rejstříků (to je 1800 pišťal).

V současné době se při službě hry na varhany v Dolních Bojanovicích střídá několik varhaníků. Hlavní varhanice a současně pedagogická vedoucí Lucie Škrháková si našla mladé zástupce, a to:

- TEREZU JORDÁNOVOU
- MARKĚTU NETOPILÍKOVOU
- VÍTA ŠKRHÁKA
- MARKA VYMYSLICKÉHO

Varhaní služba v kostele není jednoduchá. Jde o povinnost nezapomenout a přijít včas, připravit se, být ve střehu po celou dobu mše.

Postupně vám představíme všechny současné varhaníky v krátkých rozhovorech. Jak zvládají ranní vstávání či podle čeho vybírají písně při mši, se dozvíte v rozhovorech.

Dnes vám představujeme Terezu Jordánovou a Víta Škrháka

Tereza Jordánová

17 let
studuje Střední odbornou školu zdravotnickou a sociální v Kyjově, obor zdravotnický asistent

Jak dlouho hraješ na varhany?

Od šesti let jsem hrála na klavír a v osmé třídě jsem přešla na varhany. Líbila se mi skladba pro varhany Toccata a Fuga D moll a toužila jsem se ji naučit. Obě učitelky klavíru Světlana Příbilová i Lucie Škrháková mi nabídly možnost hrát v kostele a to mě lákalo.

Jsou pro tebe varhany náročnější než hra na klavír?

Jen v některých případech. Varhanní skladby jsou těžké, ale kostelní písně ne. Při hře na varhany musím přemýšlet o více věcech najednou.

Máš v kostele svou oblíbenou píseň?

Mám několik. Ráda hraju: Zde nebeská je mana, Nedejme se k spánku svěsti a Kde jsi Jezu, spáso má...

Když víš, že na druhý den máš službu v kostele, trénuješ si předem, co budeš hrát?

Když se chystám hrát něco úplně nového, tak se předem připravím. Jinak netrénuji. Ráda si vybírám písně, které se v kostele běžně nezpívají. Snažím se nové věci naučit ostatní. Paní učitelka Lucie Škrháková mě v tomto podpořila.

Kolikrát během měsíce hráváš?

Hrávám čtyři až osm mší za měsíc.

Máš někdy trému, když jdeš hrát?

Ne. Vždy se při hře odreaguji.

Zpíváš i žalmy?

Ano. Zpívám je moc ráda. Baví mě to.

Zažilas někdy trapas?

(směje se) Nedávno v neděli jsem hrála desátou mši. Byly jsme domluvené se sestrou, že půjdeme spolu, ale obě jsme zaspaly. Vstávala jsem těsně před desátou. V 9:57 jsem stála ještě před domem – neučesaná, neupravená a nervózní, že mši nestíhnu. Sestra mě do kostela odvezla autem. K varhanům jsem dobíhala těsně před začátkem mše. V kostele bylo naprosté ticho, celým kostelem se ozývaly jen moje rychlé kroky a otevírání varhan. Všichni na mě hleděli... navíc jsem vůbec nevěděla, co budu hrát. Ještě při první sloce písně jsem se nemohla úplně soustředit, ale pak jsem se uklidnila.

Na varhany hraješ jen v bojanovském kostele?

Asi před dvěma lety mě oslovila paní učitelka Marie Havránková vedoucí sboru z Mikulčic. Hrála jsem s nimi už druhé Vánoce na půlnoční mši. Poprvé to byla Rybova mše a pak mše Fanoša Mikuleckého. Taky jsem tam doprovázela sbor

na Velikonoce a hody. V Mikulčicích jsem hrála i svatby a jednu také v Klentnici.

Která ze mší se ti víc líbila: Rybova nebo Mikuleckého?

Rybovka se mi líbí víc.

Máš nějakou oblíbenou muziku, kterou si ráda zahraješ?

Ráda hraju na klavír Beethovena a na varhany Bacha. Z novodobých mám oblíbené např. tyto autory Yirumo, Ludovico Einaudi, Jon Schmidt.

Kdo z rodiny tě podporuje?

Mamka se mnou chodí pravidelně na mše. Měla jsem nutkání skončit s klavírem ve čtvrtém ročníku, ale našťástí mě mamka podporovala a já to nevzdala.

Jaké máš další koníčky?

Tento školní rok jsem začala na ZUŠ studovat sólový zpěv u učitelky Dariny Podané. Zpěv mě moc baví. Škola mi zabere spoustu času, takže jiné koníčky nestíhám, ale myslím si, že i tak věnuji dost času hudbě.

Máš v plánu hudbu využít i v budoucnosti?

Chtěla bych studovat předškolní a mimoškolní pedagogiku, kde bych zpěv i hru na nástroj určitě využila.

Vít Škrhák

18 let
studuje na Gymnáziu Hodonín pro letošní rok byl zvolen třetím stárkem

Jak dlouho hraješ na varhany?

Od šesti let věku jsem hrál osm let na klavír a pak jsem přešel ještě na tři roky na varhany. Pro varhany jsem se rozhodl

sám. Asi po roce jsem začal hrát také na mších v kostele.

Jsou pro tebe varhany náročnější než hra na klavír?

Určitě ano. Při hře na varhany musím přemýšlet o rejstříkování nebo nad pedály. Což je složitější.

Baví tě hrát v kostele?

Jak kdy. Občas mě to baví, ale někdy se mi nechce – to jdu spíš z povinnosti. Nemůžu si říct, jednou ano a jindy ne. Nepříjemné je hlavně ranní vstávání.

Máš v kostele svou oblíbenou píseň?

Nemám. Vybírám píseň podle toho, co už se dlouho nehrálo. Zapisujeme si i s ostatními čísla odehraných písní, tak mám přehled.

Kolikrát během týdne hráváš?

Jednou až dvakrát týdně a pak třeba v neděli.

Máš někdy trému, když jdeš hrát?

První půlrok jsem míval trému. Ted' si spíš zpětně vynadám, když něco zblbnu, ale trému už nemám.

Trénuješ skladbu předem, než začneš hrát?

Jak co. Když hraji něco poprvé, tak ji předem nacvičím přede mší na klavír nebo „na sucho“ na vypnutých varhanách. Jsem ale líný, takže se mi moc cvičit nechce a hraji raději to, co už znám.

Zpíváš i žalmy?

Žalmy nezpívám. Pokud není zpěvák, který by ho zazpíval, nechám žalm odříkat.

Máš nějaké reakce od farníků?

Někdy se mi stává, že mě někdo pochválí, což je povzbuzující.

Na varhany hraješ jen v bojanovském kostele?

Na Vánoce mi dala jedna známá nabídku, jestli bych si nechtěl zahrát se švédským sborem v Brně v Červeném kostele. Využil jsem toho, nacvičil jsem repertoár. Bylo fajn hrát někde jinde než jen tady.

Máš nějakou oblíbenou muziku, kterou si rád zahraješ na varhany nebo klavír?

Konkrétního autora nemám. Občas si na internetu nebo youtube najdu skladbu, která se mi líbí, a nacvičím si skladbu nebo její část pro vlastní potěchu.

Jaké máš další koničky?

Baví mě sport. Hraji basketbal za Jiskru Kyjov. Trénuji zhruba třikrát do týdne. (pozn. aut. Vítek je velmi úspěšný basketbalista, získal dvakrát po sobě ocenění v dovednostní soutěži Skokan roku).

Co plánuješ do budoucnosti?

Chtěl bych studovat fyziku a matematiku, popřípadě počítače. To mi jde a baví mě to.

připravila Andrea Červenková

SVATÁ BRÁNA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Svatý rok milosrdenství se má stát velkou příležitostí k setkání každého člověka s Božím milosrdenstvím, „živou zkušeností s blízkostí Otce, jehož něhu je možné téměř hmatatelně vnímat, aby se tak posilovala víra každého věřícího a on aby o tom dokázal ještě účinněji vydávat svědectví.“ (dopis papeže Františka předsedovi Papežské rady pro novou evangelizaci arcibiskupu Rino Fisichellovi)

ODPUSTKY VÁZANÉ NA SVATÉ BRÁNY

Svatý rok milosrdenství je velkou příležitostí k získávání odpustků pro sebe nebo pro duše zemřelých.

Kromě čtyř obvyklých podmínek pro získání odpustků:

- vykonat svátost smíření
- účastnit se mše svaté a přijmout svaté přijímání
- pomodlit se za Svatého otce a na jeho úmysly, které nosí ve svém srdci pro dobro církve a celého světa (např. Otče náš a Zdravas Maria)
- na daném místě se pomodlit Vyznání víry

připojuje papež František ještě tyto dvě podmínky další:

- jako projev své hluboké touhy po skutečném obrácení vykonat krátkou pouť ke Svaté bráně (podle fyzických možností každého člověka)
- setrvat v krátkém zamyšlení či rozjímání na téma milosrdenství

První tři výše uvedené podmínky lze vykonat řadu dní před tím či po tom, kdy je vykonán předepsaný odpustkový úkon, nicméně je vhodné, aby svaté přijímání a modlitba na

úmysl nejvyššího velekněze byly vykonány v tentýž den jako odpustkový úkon.

převzato z www.ts.cirkev.cz

Přehled Svatých bran v našem okolí –

Brněnská diecéze a Olomoucká arcidiecéze

Brno, katedrála sv. Petra a Pavla

Žarošice, kostel sv. Anny

Znojmo, kostel sv. Kříže

Kostelní Vydří, kostel Panny Marie Kar-

melské

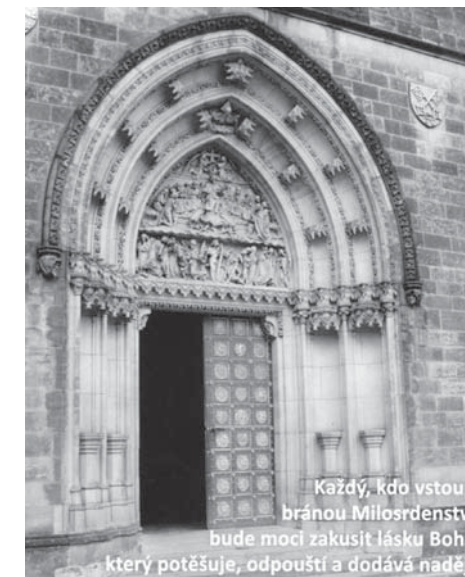
Žďár nad Sázavou, bazilika Nanebevzetí

Panny Marie a sv. Mikuláše

Olomouc, katedrála sv. Václava

Svatý Hostýn

Velehrad

PRAVIDLO

V každé rodině existují nepsaná pravidla a ani ta naše není výjimkou. Naším hlavním nepsaným pravidlem bylo: „Tatínek nemyje nádobí.“

Můj otec sekal trávu, čvachtal se ve špině, když natekla do sklepa spodní voda, staral se o dost velkou zahradu, rozvážel nás po městě a vstával o hodinu dřív, aby nás dovedl do školy a také po škole tu byl pro nás. Velmi se pro nás obětoval a pomohl nám, když jsme ho o něco požádali. Přesto jsme věděli, že nesmíme čekat, že ho uvidíme dělat jedinou věc: mýt nádobí. Toto pravidlo bylo vepsané do kamene.

Maminka a tatínek nás milovali a pomáhali nám, i když už jsme byli dospělí. Když jsem se přestěhovala do domku po babičce, můj otec se mi snažil tisícovými možnými způsoby pomáhat. Potřebovala jsem nové dveře? Žádný problém. Potřebovala jsem pomoci s instalací vodovodního potrubí, vymyslet šikovné poličky, něco vymalovat? Dělal všechno s chutí.

Velmi jsem si vážila jeho ochoty a vždycky jsem byla otci vděčná za jeho moudrost a pomoc.

Jednou večer jsem ale dostala zvláštní

dárek, který předčil všechna má očekávání.

V posledních týdnech jsem byla doma velmi málo a všechn volný čas jsem musela věnovat psaní článků. Tím pádem to u mě doma vypadalo, jako by tam řádilo tornádo. Především nechyběla obrovská hora špinavého nádobí. Slibovala jsem si, že ho co nejdřív umyji, ale nestíhala jsem.

Když jsem se vrátila po obzvláště únavném dni, automaticky jsem doma zapnula počítač a šla si do kuchyně uvařit kafe, abych se dala dohromady. Tam však něco náhle upoutalo moji pozornost: odkapávač byl plný... plný nádherně umytého nádobí!

Napadlo mě, že je umyla moje maminka, tak jsem jí zavolala, abych jí poděkovala, protože to by byla opravdu anděl. „To jsem nebyla já,“ řekla mi, „to byl tatínek.“

Když jsem zavěsila, vhrkly mi slzy do očí. Pravidlo vytesané do mé mysli „tatínek nemyje nádobí“, se před mýma očima rozsyvalo na prach.

Možná se to někomu bude zdát málo. Ale pro mě to byl ten největší skutek lásky, který jsem v životě dostala.

B. Ferrero: Rosa pro duši

MODLITBA ANDĚL PÁNĚ ZA EVROPU

Původ této modlitby sahá do roku 1456. Turecký paša Mohamed II. se tehdy chystal zasadit smrtící úder křesťanským zemím.

Odpovědí na toto byl list papeže Kalista III., kterým nařídil polední zvonění, při kterém se všichni křesťané mají sjednotit v modlitbě. A Evropa byla tehdy zachráněna... V těžké situaci křesťanů v současné Evropě by měla modlitba Anděl Páně získat opět zvláštní význam. Vzhledem k její výstižnosti a krátkosti by to mohlo být přijato.

Připojme se k pravidelné modlitbě Anděl Páně za obnovu víry v Evropě!

FARNÍ RADA SE SEŠLA 8. BŘEZNA. MIMO JINÉ NA NÍ BYLY PROJEDNÁNY TYTO BODY:

- informace o hospodaření farnosti v minulém roce a o současné finanční situaci farnosti
- od roku 2016 větší farnosti musí přejít na podvojný účetnictví
- odsouhlasení návrhu na vnitřní obložení střešních podhledů ve farní stodole
- projednání plánované investice na komplexní rekonstrukci a výměnu kotle a radiátorů na faře, diskuse o celkovém řešení, nákladech, návrh na přizvání odborného poradce
- potřeba rekonstrukce okenních rámců kostela - odsouhlaseno
- návrh na výměnu hlavního osvětlení kostela, které je nyní v neuspokojivém stavu
- podnět a diskuse o nabídnutí sklepních prostor fary k trávení volnočasových aktivit mladších i starších dětí naší farnosti /dílničky, modelářský kroužek/, nutná celková úprava těchto prostor

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

**Milosrdní jako Otec
Nakladatelství Paulínky, 32 stran**

Menší knižička z edice Do kapsy čerpá z papežovy buly Misericordie Vultus. Je doplněna biblickými úryvky s některými texty a modlitbami z Deníčku sv. Faustyny. Budete-li se chystat na pouť Svatou branou, tato knižička vás může připravit a doprovodit.

**Vojtěch Kodet: Novéna k Ježíši Kristu,
Tváři Božího milosrdenství**

Prožijte nejen tento rok s modlitbami této novény.

**PRO DĚTI A MLÁDEŽ
Tonio Lasconi: Já se taky zpovídám
Nakladatelství Paulínky, 94 stran**

Autor nabízí malým čtenářům jakýsi deník, který je může doprovázet po celou dobu přípravy na první svatou zpověď. Vede s čtenářem dialog, ptá se na jeho zkušenosti, nabízí mu své názory, vysvětluje úryvky z Písma svatého. A to vše tak, aby každý pochopil pravý význam svátosti smíření a připravoval se

na důležité setkání s Ježíšem. Kniha přináší podněty nejen pro katechety, ale také pro rodiče dětí. Barevně ilustrováno.

**S. M. Česlava Talafantová: O smutném
trní
Kartuziánské nakladatelství, 12 stran**

Den zhasíná a tma houstne, sluníčko šlo spát. Hvězda mrkne z výšky nebe: pojd' si povídat. Příběh o tom, že i obyčejné „neužitečné“ trní si Bůh může použít ke své oslavě. Tak tomu může být i s námi.

UKÁZKA Z KNIHY O SMUTNÉM TRNÍ

Květiny a rostliny byly člověkem uznány za užitečné, jen trní bylo v opovržení. Vykázáno ze společnosti ostatních rostlin živořilo na skládkách, rumištích, na neudržovaných cestách a ošklivých zákoutích mezi zdmi, kam nikdy ani nezasvitlo slunce. Ano. Nejhorší osud po vyhnání člověka z ráje stihl trnité křoví. Člověk si trní všiml jen tehdy, když někde zabíralo místo na úrodné půdě, kterou potřeboval pro pěstování ně-

jaké užitečné rostliny, když si o něj roztrhl šaty, rozdrásal kůži, nebo si zarazil trn do bosé nohy. Pak bylo ubohé trní zasypano nadávkami a kletbami. Opravdu, nehodilo se k ničemu. Ani na oheň ne, protože jeho slabé šlahouny vzplanuly a uhasly dřív, než vydaly teplo. Samozřejmě, že trní svůj osud neslo velice těžce. Některé rostliny dokáží ronit slzy, ale trní to neumí. Tak jen ve svých nehostinných koutech chřadlo a usychalo.

Od osudné neposlušnosti člověka uplynuly tisíce let a lidé se svévolným jednáním čím dál tím více vzdalovali Bohu. Ale Bůh chtěl mít člověka ke svému obrazu, protože ho má rád. Poslal tedy svého Syna, aby zbloudilému lidstvu ukázal CESTU zpět k Bohu, aby řekl PRAVDU o Božím milosrdenství a aby mu vrátil ŽIVOT v přátelství s Bohem.

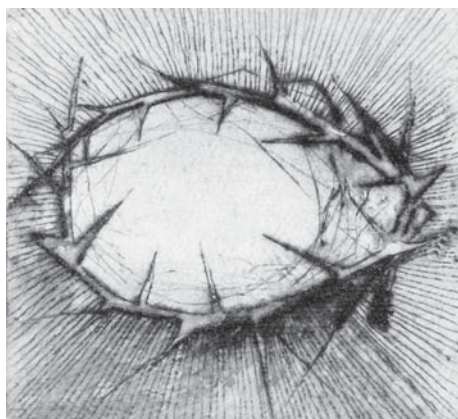
Boží Syn obcházel města a vesnice, kázal radostnou zvěst o Božím království a uzdravoval nemocné. Lidé se k němu sbíhali a poslouchali jeho kázání. Mezi posluchači bylo nemálo takových, kteří svůj hříšný život nechtěli přiznat a už vůbec neměli chuť své zavrženíhodné jednání změnit. Rozhodli se, že tohoto nepohodlného svědka raději zabijí.

Syn Boží přišel svět zachránit a splnit to, k čemu ho Otec poslal. O tom všem trní nic nevědělo. Živořilo v koutě dvora, kam byly odhazovány nejrůznější odpadky. Nikdo si ho tam nevsímal. Až jednou, bylo to brzy po ránu, se k trnitému keři přihnali vojáci. Meči

usekli několik prutů a spleli z nich věnec. Za hrubého chechotu pak ostnatý věnec narazili na hlavu zbitého a zkrvaveného člověka, který mlčky seděl v kruhu zdvořelých mužů. Vojáci se mu vysmívali, plivali na něj a tloukli ho vším, co měli po ruce. Trny se zaryly hluboko do kůže a věnec z ostnatých větviček se stal už navěky součástí hlavy Božího Syna.

Trní, které od počátku světa žilo jen v opovržení, pocítilo cosi nepředstavitelně důstojného, vzácného a slavného. Jeho seschlé větvičky náhle rozkvetly rudými květy kapek krve. Trní se tak rázem stalo nejslavnější a nejuctívanější královskou korunou.

zpracovala M. Červenková

MODLITBA A TABLET? - 1. část

Pro někoho možná provokativní otázka, pro někoho možná běžná součást jeho každodenního křesťanského života...

Zamyšlení nad tím, zda používat při modlitbě a čtení Bible tablet či chytrý telefon není až moc velká „troufalost“, zde nenajdete. Tento článek je určen především těm, kteří chtějí vědět, jaké možnosti mají, když se chtějí modlit, číst Písmo sv. na počítači, tabletu či ve svém chytrém telefonu.

Pár slov o systémech...

V současné době existuje několik programů, které umožňují mít Bibli nebo breviář stále při sobě. První důležitou informací, kterou musíme zjistit, je druh použitého operačního systému v našem zařízení – telefonu nebo tabletu. Nejčastěji jsou to tyto tři:

- **iOS** (Apple iPhone, iPad)
- **Windows Phone** (NOKIA Lumia)
- **Android** (snad všechno ostatní ☺ - nejrozšířenější)

A neměli bychom zapomenout také ještě na BlackBerry.

Co se týče „hloupých“ mobilních telefonů (povětšinou tlačítkové), obvykle nemají takový operační systém, který umožňuje instalovat programy, v lepším případě mají možnost využít prostředí JAVA.

Přehled aplikací pro Android

Dnes si představíme několik zajímavých aplikací pro systém Android a příští díl bude pro „jablíčkáře“ a také pro „hloupé“ mobilní telefony.

Bible do mobilu

1) And Bible - <https://play.google.com/store/apps/details?id=net.bible.android.activity&hl=cs>

Jednoduchá appka s ovládáním v češtině - umožňuje nainstalovat více druhů Bible a v různých jazycích. Dále umožňuje vyhledávat text podle souřadnic, např. MK 18,16 ☺. Můžete si také dát k oblíbeným veršům záložky a vrátet se k nim. Kromě dalšího umí pracovat s komentáři a slovníky – bohužel nejsou v češtině.

Pokud chcete jednoduchou appku na Bibli, pak vřele doporučuji.

2) Bible study (Bible lexicon) - <https://play.google.com/store/apps/details?id=bible.lexicon&hl=en>

Tato appka je již pro náročnější a zapálené bibliсты, protože si můžete klidně přečíst Bibli v originále – řecky, hebrejsky, ale zvládá i latinu ☺. Pokud si na to netroufáte, pak samozřejmě můžete zůstat u češtiny. Také umí pracovat s komentáři a slovníky, ale jen cizojazyčnými.

3) Bible (Youversion) - <https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sirma.mobile.bible.android&hl=en>

Tato appka je zajímavá tím, že má připravené plány na čtení Bible (něco jako Vezmi a čti), které jsou rozděleny podle různých témat – odpuštění, radost apod. Pokud chcete tyto plány využívat, je nutná registrace.

Další bezplatné appky v češtině

Misál - <https://play.google.com/store/apps/details?id=cz.liturgie.MisalNaPrazdny&hl=cs>

nabízí spojení liturgického kalendáře a mešních textů na celý rok 2016.

Liturgie.cz - https://play.google.com/store/apps/details?id=appinventor.ai_don_radek.Liturgie&hl=cs

Obsahuje liturgické texty pro různé příležitosti.

Breviář

1) do mobilu - <https://play.google.com/store/apps/details?id=sk.breviar.android&hl=cs>

2) na PC - <http://ebreviar.cz/>

Liturgický kalendář - <http://www.katolik.cz/kalendar/kalendar.asp>

Tento program je určený pro stolní počítače a zobrazuje svátky (církevní i civilní), liturgické texty jednotlivých čtení při mši sv., umožňuje vyhledávání a nastavení vlastních připomínek důležitých výročí. Mezi velmi zajímavé možnosti patří také export kalendáře do programu Microsoft Outlook a do mobilních telefonů - vyhledejte část „Další formáty liturgického kalendáře“ a proveďte export do svého zařízení, např. přidat si to do svého Google kalendáře.

Boží slovo na každý den - <http://www.farnost.estranky.cz/file/666/bozi-slovo-na-kazdy-den.pdf>

Všem jistě dobře známá pomůcka našeho stárnoucího (ale duchem mladého) kněze o. Petra Karase. **Tato kniha je upravena do formátu PDF, můžete ji tedy používat v různých zařízeních (mobilní telefon, tablet, PC a také některých čtečkách e-knih, ale ne ve všech).** Navíc lze nastavit noční režim, což šetří baterii.

Většina softwaru je k dispozici zdarma či za mírný poplatek. V každém případě platí, že za vývojem podobných projektů stojí obrovské množství práce a financování obvykle probíhá z dobrovolných příspěvků jednotlivých uživatelů. Proto neváhejte a přispějte – je to přece na dobrou věc!

Tomáš Červenka a Petr Martínek

HUDBA

O VELIKONOČNÍCH SVÁTCÍCH V CHRÁMU SV. VÁCLAVA V DOLNÍCH BOJANOVICÍCH

25. března 2016

Velký pátek v 18.00 hod

Pašie podle sv. Jana
J. G. Handl:

Ecce quomodo moritur justus
G. P. Palestrina: Improperia

27. března 2016

Hod Boží velikonoční v 10.00 hod.

M. A. Charpentier - Messe de Minut

M. A. Charpentier - Te Deum

B. M. Černošský - Regina coeli
Duchovní píseň z Wittenbergu
- Soudce všeho světa, Bože

G. F. Händel - Alleluja z oratoria Mesiáš

Účinkuje

Svatováclavský sbor a orchestr

Diriguje:

BcA. Lucie Škrhánková

Solisté:

Jana Dvořáková

Dominika Hromková

Hana Kuběnová

Tadeáš Janošek,

Jiří Podešva

Vojtěch Račický

Varhany:

Jarmila Babáčková - Hunčová

O ČEM VÍM ANEB MIZEJÍCÍ SVĚT

Tak zní název knihy Františka Fanyna Krši, která bude uvedena na slavnosti vernisáži Velikonoční výstavy.

O čem kniha je?

Mizející svět zaznamenává jak události minulého století v naší obci, tak i laskavé či rozverně přehody jejich obyvatel.

„Vím o mnohém, jako všichni kolem mne, kterým Bůh ve svém milosrdenství ráčil dožít se mého věku. Vždyť pokud jsme nebyli netrpěliví naslouchat vyprávění našich stařečků a stařenek, či životních osudů našich rodičů, společně s prožitky svého života, obsáhne paměť naše celé století.“ (slova autora)

K dostání bude na Velikonoční výstavě a poté u Františka Krši, U Školky 372, který knihu vydal vlastním nákladem za podpory obce Dolní Bojanovice.

Cestička

ROZUMNÁ VLAŠTOVKA

Vlaštovčí mládě se rozzlobilo: „Kdo se má v tom malíčkém hnízdě pořad mačkat? Jsme tu na sebe natlačeni jako sardinky, je tady horko, a ke všemu nás krmí jen těmi nejobyčejnějšími mouchami! Musím se o sebe postarat sama.“ Vlaštovička využila první příležitosti a uletěla do lesa. „To je prima, tady se budu mít!“ radovala se. Brzy však přišla na to, jak těžké je ulovit třeba jen jednu malíčkou mušku. Poprosila o pomoc datla a ten jí ochotně ukázal, jak získává potravu, ale když to chtěla zkusit po něm, hned při prvním úderu do kmene stromu se přesvědčila, že její zobáček není k takovému lovu

přizpůsoben. Pavouček se jí snažil naučit dělat síť na chytání létavého hmyzu, jenže ani k tomu nejsou vlaštovky vybaveny. Také snaha dalších učitelů byla zbytečná. Vlaštovička nedokázala lovit rybičky jako ledňáček, ani sbírat z květin sladkou šťavu jako motýli, ani krmít se trávou jako králíci. Hladová a prochladlá strávila noc plnou strachu na nejvyšší větvi stromu. Měla kolem sebe místa víc než dost, jenže ona z toho neměla

žádnou radost, vzpomínala, jak to bylo krásné, když byla s ostatními v hnízdě a všechny se navzájem zahřívaly.

Sotva se rozednilo, vydala se vlaštovička hledat cestu zpátky. Když se blížila k rodnému hnízdu, potkala rodiče, kteří zrovna učili její sourozence chytat mouchy. Vlaštovička zajásala, omluvila se a přidala se k nim. Po překrásném přivítání dostala na posilněnou několik docela obyčejných mušek, které však byly pro vlaštovičku tím nejlepším pokrmem, jaký si dovedla představit. S chutí je spolykala, poděkovala a hned se taky pustila do učení, aby nebyla v ničem pozadu, protože se přesvědčila o tom, že užít se není tak snadné a že nejlépe se jí to povede právě tehdy, když rozvine ty vlastnosti, které má v sobě.

SOUTĚŽ „BIBLE A MY“

Ve středu 16. 3. 2016 se uskutečnilo celostátní kolo této vědomostní soutěže, kam postoupilo 128 vítězů z okresních kol. Naši školu reprezentoval **Vít Martínek** ze 6. B, který zde svými znalostmi vybojoval **1. místo**, takže potvrdil prvenství z minulého roku. Že je o soutěž stále větší zájem, svědčí to, že v tomto školním roce se soutěže zúčastnilo celkem 5 128 řešitelů ve čtyřech kategoriích, ale do celostátního kola postupovali vždy pouze dva vítězové okresního kola. Právem Víťovi patří můj obdiv a velká gratulace.

Marie Dvořáková

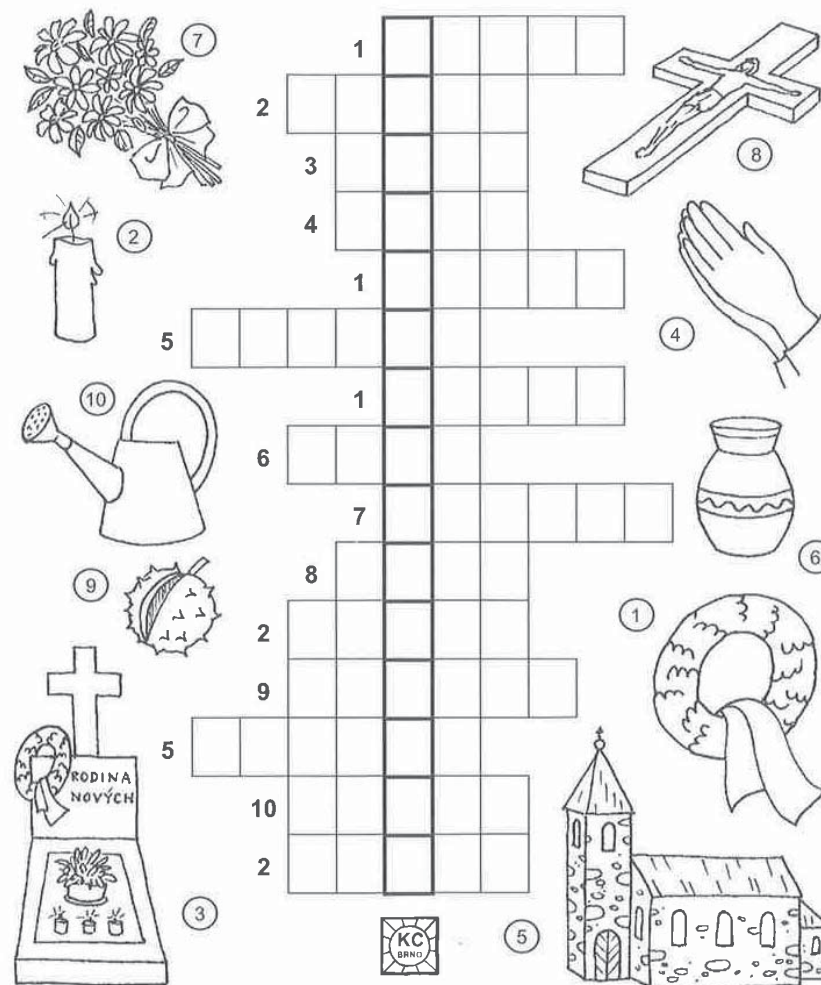

Dne 16. března jsem se zúčastnil celostátního kola soutěže Bible a my. Druhé kategorie se zúčastnilo 20 okresů a 34 žáků. Z naší farnosti byla zastoupena jenom druhá kategorie. Tématem pro tento rok byl král Šalamoun a kniha Přísloví. Jsem moc rád, že i když tu byla hodně velká konkurence, přece se mi podařilo tuto soutěž vyhrát. Chtěl bych hlavně poděkovat p. uč. Marii Dvořákové za přípravu a podporu při průběhu soutěže a také rodičům za pomoc a trpělivost při domácí přípravě.

Vít Martínek

Ahoj kluci a děvčata,

tak jako vlaštovka se vrátila ke svým rodičům, tak se i my vždy můžeme vrátit k našemu nebeskému otci, když o to stojíme. Vždyť Bůh má všechny tak rád, že za nás na kříži zemřel. Jeho ukřižování si připomínáme právě teď o Velikonocích, ale připomínáme si hlavně Kristovo vzkříšení. Díky tomu i my máme mít (doplňte z tajenky). Tu vyluštíte tak, že do příslušného řádku vepíšete název obrázku označeného stejným číslem jako má konkrétní řádek. Slova z obrázků se opakují.

Mikulášská návštěva v našem kostele

Letos v lednu jsme si po letech užili i zaledněné hřiště

Vánoční divadlo dětí z Moravského Žižkova

Odměna za roráty - noc mladších dětí na faře

Odměna za roráty - noc starších dětí na faře

Křížová cesta "dopravní značky", kterou vedli naši třetáci

Z FARNÍ MATRIKY - ROK 2015

KŘTEM BYLI ZA BOŽÍ DĚTI PŘIJATI:

Pavel Doležal (Josefov), Radim Dvořák, Bronislav Jiří Glos, Marek Hromek, Bronislav František Kocián, David Ličeník, Dominik Mayer, Ondřej Mrkva, Vojtěch Opavský, Matěj Pavel Pech, Vojtěch František Tlach, Eliáš Jakub Zelinka, Mikuláš Zlomek.

Zuzana Blahová, Elen Michaela Bohúnová, Veronika Červenková, Markéta Skotská Doležalová, Eliška Herková, Adéla Hromková, Lucie Kosíková, Barbora Nováková, Agáta Anna Salajková, Kateřina Vraňanová, Gabriela Zlomková, Lenka Marie Zouharová.

Celkem bylo pokřtěno 13 chlapců a 12 dívek.

VĚRNOST SI PŘED BOHEM SLÍBILI:

Jakub Bartoník	&	Kristina Pazderková	Michal Prát	&	Hana Fatěnová
Oldřich Dočkal	&	Hana Bilková	Filip Rajchman	&	Miroslava Rylková
František Jansa	&	Yvonne Chromečková	Jan Rajchman	&	Iveta Skoumalová
Michal Kučera	&	Růžena Esterková	František Valihrach	&	Kateřina Mráková
Tomáš Kříž	&	Radka Škrabalová	Tomáš Zháňal	&	Nikola Hasilová (Josefov)
David Klepáč	&	Alžběta Hromková	Jan Zugar	&	Kristína Diviaková
Marek Meč	&	Tereza Cvanová	Celkem přijalo svátost manželství 13 párů.		

NA VĚČNOST NÁS PŘEDEŠLI

Karel Bílek (1942), František Bohun (1942), Jan Bohůn (1947), Josef Červenka (1922), Josef Drápela (1928), Miloslav Formánek (1926), Jaroslav Hromek (1936), Jaromír Ištváněk (1956), Vladimír Jordán (1950), František Kučera (1932), Pavel Kůřil (1945, Josefov), František Sasin (1926, Josefov), Vojtěch Šindar (1937), Pavel Trešek (1952).

Josefa Bařinová (1937), Mária Čížková (1924, Josefov), Františka Esterková (1932), Anděla Herková (1923), Marie Hložková (1933, Josefov), Božena Hubáčková (1924), Marie Janulíková (1932, Josefov), Marie Kuběnová (1929), Marie Piharová (1936, Josefov), Ludmila Sasínková (1921), Maria Skoumalová (1930, Josefov), Marie Tomašovičová (1936), Helena Veselá (1960).

Celkem bylo pochováno 14 mužů a 13 žen, z toho 7 v Josefově.

CESTA ♦ vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová ♦ Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice